

DECIZIA Nr.518 din 6 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art.298 din Codul penal

Publicată în Monitorul Oficial nr.765 din 26.09.2017

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal, excepție ridicată de Ovidiu George Bălan în Dosarul nr.13.783/180/2014 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2.021D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, asistat de avocat Camelia Bălan, din cadrul Baroului Bacău, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr.2.116D/2016, nr.2.469D/2016 și, respectiv, nr.2.718D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.298 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Iriza în Dosarul nr.13.044/318/2015 al Judecătoriei Târgu Jiu — Secția penală, de Andreea Adriana Dămureanu în Dosarul nr.21.463/215/2015 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și, respectiv, de George Zamfir în Dosarul nr.29.663/215/2015 al Judecătoriei Craiova — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, în Dosarul nr.2.116D/2016, autorul excepției a comunicat o adresă prin care solicită examinarea excepției de neconstituționalitate în lipsă, iar, în Dosarul nr.2.718D/2016, autorul excepției a comunicat concluzii scrise prin care solicită să se admită excepția de neconstituționalitate și să se constate că dispozițiile art.298 din Codul penal sunt constituționale doar în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art.53 alin.(5) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr.2.116D/2016, nr.2.469D/2016 și nr.2.718D/2016 la Dosarul nr.2.021D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției din Dosarul nr.2.021D/2016, care solicită admiterea excepției, reiterând motivele de neconstituționalitate cuprinse în notele scrise aflate la dosar.

7. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*”, din cuprinsul normelor criticate, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională pronunțând deciziile nr.405 din 15 iunie 2016 și nr.392 din 6 iunie 2017, prin care a constatat că prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. În aceste condiții apreciază că, în prezentele cauze, urmează a se face aplicarea *mutatis mutandis* a soluției și considerentelor deciziilor invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 20 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr.13.783/180/2014, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art.298 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ovidiu George Bălan în soluționarea apelurilor formulate, printre alții, și de acesta împotriva Sentinței penale nr.173 din 4 februarie 2016, pronunțată de Judecătoria Bacău, în Dosarul nr.13.783/180/2014, prin care s-a dispus condamnarea autorului excepției pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu.

9. Prin Încheierea din 4 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr.13.044/318/2015, **Judecătoria Târgu Jiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.298 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Iriza într-o cauză penală în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu.

10. Prin Încheierea din 20 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr.21.463/215/2015, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.298 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Andreea Adriana Dămureanu în apelul formulat împotriva Sentinței penale nr.791 din data de 25 februarie 2016, pronunțată de Judecătoria Craiova — Secția penală, în Dosarul nr.21.463/215/2015, prin care, în baza art.396 alin.(1) și alin. (4) din Codul de procedură penală raportat la art.83 din Codul penal, s-a stabilit pedeapsa de 1 an închisoare în sarcina autoarei excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzute de art.298 din Codul penal, cu aplicarea art.5 alin.(1) din Codul penal, iar, în baza art.83 alin. (1) și (3) din Codul penal, s-a amânat aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal.

11. Prin Încheierea din 20 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr.29.663/215/2015, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.298 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de George Zamfir în soluționarea cauzei penale privind pe autorul excepției trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin, în esență, că dispozițiile criticate conțin o reglementare ambiguă, care încalcă principiul constituțional al legalității, potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii. Consideră că dispozițiile art.298 din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și accesibilitate, întrucât, prin modul de definire a infracțiunii de neglijență în serviciu, nu poate fi determinat sensul sintagmei „*prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea defectuoasă*”, așadar conduita care definește elementul material al infracțiunii. Invocă Decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016 și apreciază că, pentru identitate de rațiune, este necesar ca instanța de control constituțional să constate că prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul normelor criticate se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. Arată că sfera situațiilor care pot intra sub incidența dispozițiilor art.298 din Codul penal nu poate fi delimitată în mod obiectiv, întrucât textul de lege face referire la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu care, în cazul angajaților, sunt menționate generic în fișa postului. Or, acest document cuprinde doar sarcinile pe care angajatul trebuie să le îndeplinească, iar nu modalitatea prin care aceste îndatoriri sunt aduse la îndeplinire, astfel încât nu se poate aprecia, în mod obiectiv, dacă îndeplinirea atribuțiilor a fost sau nu defectuoasă. Consideră că dispozițiile art.298 din Codul penal nu îndeplinesc condiția de claritate, sintagma „*îndeplinire defectuoasă*” având caracter ambiguu, totodată, norma penală criticată neavând caracter general, impersonal — interpretarea și aplicarea normei criticate implicând aprecierea personală și subiectivă atât a celui chemat să o respecte, cât și a organului competent să facă aplicarea legii, putând să apară situații în care aceeași faptă să fie apreciată diferit de către instanțe de judecată diferite, prin aceasta fiind încălcat art.21 alin.(3) din Constituție. De asemenea apreciază că norma penală criticată nu este certă — certitudinea legii fiind de natură să prevină arbitrarul în interpretarea și aplicarea sa de către judecător. Arată că cerința previzibilității, a clarității și a caracterului accesibil al legii a fost consacrată la nivelul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și, totodată, rețin că rigorile legiferării își găsesc expresia în normele de tehnică legislativă, invocând, în acest sens, dispozițiile art.7 alin.(4), art.24 și art.34 alin.(1) din Legea nr.24/2000. Invocă jurisprudența instanței de control constituțional în care s-a reținut încălcarea condițiilor de accesibilitate și previzibilitate a textelor de lege examinate atât în control *a priori*, respectiv deciziile nr. 453 din 16 aprilie 2008 și nr.710 din 6 mai 2009, cât și în control *a posteriori*, respectiv Decizia nr.189 din 2 martie 2006. Apreciază că Decizia Curții Constituționale nr.196 din 4 aprilie 2013 prezintă relevanță din perspectiva similitudinii criticilor formulate în invocarea excepțiilor de neconstituționalitate.

13. Totodată, în Dosarul nr.2.116D/2016, autorul excepției susține că, prin modul de definire a infracțiunii de neglijență în serviciu, nu poate fi determinat sensul sintagmei „*vătămare a drepturilor sau*

intereselor legitime ale unei persoane”, care constituie consecința presupusei activități infracționale, prin aceasta norma penală criticată fiind contrară dispozițiilor constituționale și convenționale invocate referitoare la claritatea și previzibilitatea normei penale.

14. **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** invocă Decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, apreciind că toate argumentele care au condus la soluția de admitere din decizia precitată pot fi transpuse *mutatis mutandis* și în cazul dispozițiilor legale criticate în prezenta cauză, cu atât mai mult cu cât se are în vedere o formă de vinovăție mai ușoară, cea a culpei.

15. **Judecătoria Târgu Jiu — Secția penală** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori**, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinirea defectuoasă*” se înțelege „*îndeplinirea prin încălcarea legii*”, infracțiunea de neglijență în serviciu diferentiindu-se de infracțiunea de abuz în serviciu prin prisma laturii subiective. Consideră că dispozițiile criticate creează premisa unor interpretări sau aprecieri arbitrare, termenul menționat nefiind suficient de riguros în lipsa unei explicitări în Partea generală a Codului penal. Apreciază că legea penală, stabilind reguli de conduită, prin impunerea unor obligații destinatarilor acesteia, trebuie să fie suficient de clară și previzibilă pentru ca cei cărora li se adresează să poată să prevadă în ce condiții este atrasă răspunderea penală.

17. **Judecătoria Craiova — Secția penală** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

18. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

19. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în dosarele Curții nr.2.021D/2016, nr.2.116D/2016, și nr.2.718D/2016, apreciază că dispozițiile art.249 din Codul penal din 1969 și art. 298 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin „*îndeplinire defectuoasă*” se înțelege „*îndeplinire prin încălcarea legii*”. Reține, în acord cu jurisprudența instanței de control constituțional și a instanței de la Strasbourg, că textele constituționale invocate de către autorii excepției consacră principiul respectării obligatorii a legii, dar, pentru a putea fi respectată de destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. Observă, de asemenea, că dispozițiile art.297 și art.298 din Codul penal incriminează îndeplinirea defectuoasă a unei atribuții de serviciu și face referire la Decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, paragrafele 60—80, prin care s-a constatat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

20. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere în dosarele Curții nr.2.469D/2016 și nr.2.718D/2016, consideră că dispozițiile art.298 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. În motivarea punctului său de vedere invocă Decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, ale cărei considerente le reține *mutatis mutandis*.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse la dosar, concluziile apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal, având următorul conținut:

— Art.249 alin.1 din Codul penal din 1969: „*Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.*”;

— Art.298 din Codul penal: „*Încălcarea din culpă de către un funcționar public a unei îndatoriri de*

serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă prin aceasta se cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.”

24. Autorii excepției susțin că normele penale criticate sunt contrare atât prevederilor constituționale ale art.1 alin.(4) și (5) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie în România, art.16 cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art.21 alin.(3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art.74 referitor la inițiativa legislativă, art.124 alin.(1) și alin.(3) potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, cât și dispozițiilor constituționale ale art.11 alin.(1) și alin.(2) — „*Dreptul internațional și dreptul intern*” și art.20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*” raportat la art.6 referitor la dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, se invocă Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, dintr-o perspectivă istorică, faptul că infracțiunea de neglijență în serviciu a fost incriminată, pentru început, în art. 242 din Codul penal din 1936, publicat în Monitorul Oficial al României, nr.65 din 18 martie 1936, titlul III — „*Crime și delictе contra administrației publice*”, capitolul I — „*Delictе săvârșite de funcționarii publici*”, secțiunea a III-a — „*Neglijența în funcțiuni*”. În forma inițială, art.242 din Codul penal din 1936 incrimina neglijența în funcțiuni numai pentru gestionari, avea ca obiect apărarea patrimoniului public și prevedea că „*Funcționarul public care, prin neglijență, neprevvedere sau ușurință în supraveghere sau paza banilor, valorilor, actelor sau oricăror lucruri ce i-au fost încredințate, în virtutea funcțiunii sale, va fi pricinuit sustragerea sau distrugerea lor, comite delictul de neglijență în funcțiune și se pedepsește cu închisoare corecțională de la 3 luni la un an și amendă de la 2.000 la 5.000 lei.*” Ulterior, această incriminare a fost extinsă pentru toți funcționarii publici, dispozițiile art.242 din Codul penal din 1936 fiind modificate succesiv prin Decretul nr.192/1950, publicat în Buletinul Oficial nr.67 din 5 august 1950, prin Decretul nr.202/1953, publicat în Buletinul Oficial nr.15 din 14 mai 1953, și prin Decretul nr.318/1958, publicat în Buletinul Oficial nr.27 din 21 iulie 1958. După modificarea art.242 din Codul penal din 1936, prin Decretul nr.212/1960, publicat în Buletinul Oficial nr. 8 din 17 iunie 1960, titlul secțiunii III — „*Neglijența în funcție*” a capitolului I, titlul III al Codului penal din 1936, a fost înlocuit cu „*Neglijența în serviciu*”, pentru a se pune de acord titlul secțiunii cu denumirea infracțiunii, iar textul prevedea că „*Încălcarea de către un funcționar a îndatoririlor de serviciu, prin neîndeplinirea lor sau greșita lor îndeplinire, săvârșită din culpă și în mod repetat sau chiar numai o singură dată dar prezentând un caracter grav, constituie infracțiunea de neglijență în serviciu dacă: 1. a cauzat o tulburare bunului mers al unității obștești sau o vătămare intereselor legale ale cetățenilor, sau 2. a cauzat în mod direct o pagubă avutului obștesc. Neglijența în serviciu care avut vreuna dintre urmările arătate în alin.1 pct.1 se pedepsește cu închisoarea corecțională de la o lună la 2 ani sau amenda de la 300—1.000 lei. Neglijența în serviciu care a avut urmările arătate în alin.1 pct.2 se pedepsește, în raport cu valoarea pagubei produse, după cum urmează: a) până la 20.000 lei inclusiv, de la 1 lună la 1 an închisoare corecțională; b) 20.000—50.000 lei inclusiv, 1—4 ani închisoare corecțională; c) peste 50.000 lei, 4—7 ani închisoare corecțională și interdicție corecțională de la 1—3 ani. Neglijența în serviciu care a avut urmare o catastrofă se pedepsește cu închisoare corecțională de la 7—10 ani, confiscarea parțială sau totală a averii și interdicție corecțională de la 1—6 ani. Catastrofa constă în distrugerea sau degradarea unor mijloace de transport în comun de mărfuri sau persoane, ori a unor instalații sau lucrări importante și care a avut urmări deosebit de grave sau a provocat pierderi de vieți omenești ori vătămarea gravă a unor persoane. În cazurile de neglijență în serviciu, instanța va putea pronunța și destituirea din funcție.*”

26. Așadar, Curtea constată că, după modificarea din 1960, art.242 din Codul penal din 1936 prevedea că urmarea imediată a infracțiunii de neglijență în serviciu constă într-o „*tulburare a bunului mers al unității sau o vătămare a intereselor legale ale cetățenilor*”, fiind reglementată și condiția ca fapta să fie repetată ori să aibă caracter grav pentru a realiza conținutul infracțiunii, în cazul pagubei cauzate avutului obștesc, pedeapsa fiind stabilită în raport cu valoarea pagubei produse. De asemenea, tot în Codul penal din 1936, au fost incriminate, separat, și alte infracțiuni de neglijență cu caracter special, respectiv neglijența în efectuarea supravegherii executării contractelor de furnituri, neglijența în administrarea și gestionarea bunurilor aparținând unităților obștești, neglijența care a avut ca urmare pierderea vitelor la o gospodărie agricolă de stat sau la o cooperativă agricolă de producție.

27. Codul penal român din 1969, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.65 din 16 aprilie 1997, incrimina neglijența în serviciu în art.249, potrivit căruia „*1. Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o*

vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă. 2. Fapta prevăzută în alin.1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”, iar Codul penal în vigoare, în art.298, stabilește, în mod parțial similar în ceea ce privește elementul material al laturii obiective și al urmărilor infracțiunii de neglijență în serviciu, că „*Încălcarea din culpă de către un funcționar public a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă prin aceasta se cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

28. Curtea reține că rațiunea incriminării faptei de neglijență în serviciu este similară celei pentru care este incriminat abuzul în serviciu, diferența între cele două infracțiuni distingându-se la nivelul laturii subiective — intenția în cazul abuzului în serviciu, respectiv culpa cu prevedere (ușurința)/culpa fără prevedere sau simplă (neglijența) în cazul infracțiunii de neglijență în serviciu. Latura obiectivă a infracțiunii de neglijență în serviciu este formată, ca și la infracțiunea de abuz în serviciu, din elementul material, însoțit de o cerință esențială, urmarea imediată și legătura de cauzalitate dintre activitatea ilicită și rezultatul produs. Curtea reține, de asemenea, că elementul material al laturii obiective al infracțiunii de neglijență în serviciu presupune încălcarea din culpă a unei îndatoriri de serviciu de către un funcționar public sau de către o altă persoană încadrată în muncă (în cazul variantei atenuate prevăzute de art.308 din Codul penal) prin cele două modalități normative, respectiv „*neîndeplinirea*” ori „*îndeplinirea defectuoasă*” a acesteia.

29. Cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu (inclusiv abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor, incriminat în Codul penal din 1969), Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr.405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.517 din 8 iulie 2016, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. Totodată, cu privire la abuzul în serviciu contra intereselor publice, incriminat în legea penală anterioară, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr.392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.504 din 30 iunie 2017, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

30. În aceste condiții, având în vedere că, în varianta de bază, atât infracțiunea de abuz în serviciu, cât și infracțiunea de neglijență în serviciu prevăd, ca o modalitate normativă identică, „*îndeplinirea defectuoasă*” a unei îndatoriri de serviciu, Curtea constată că atât soluția, cât și considerentele deciziilor nr.405 din 15 iunie 2016 și nr.392 din 6 iunie 2017, precitate, referitoare la modalitatea de interpretare a sintagmei „*îndeplinește în mod defectuos*”, sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cauza de față.

31. Astfel, Curtea reține că, în Decizia nr.405 din 15 iunie 2016, făcând referire, în paragrafele 44—47, atât la jurisprudența instanței europene de contencios al drepturilor omului referitoare la claritatea și previzibilitatea normei penale în general, respectiv a normelor ce incriminau abuzul în serviciu, în particular, cât și la reglementări interne infraconstituționale referitoare la normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, a constatat că legiuitorului îi revine obligația ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Pe de altă parte, organelor judiciare, în misiunea de interpretare și aplicare a legii și de stabilire a defectuoșității îndeplinirii atribuției de serviciu, le revine obligația de a aplica standardul obiectiv, astfel cum acesta a fost stabilit prin prescripția normativă (paragraful 52).

32. Curtea a observat că, privitor la îndatoririle legate de o anumită funcție sau de un anumit loc de muncă, există un complex de norme, unele cuprinse în acte normative cu caracter general, privind îndatoririle angajaților în genere, altele în acte normative cu caracter special. Îndeplinirea unei atribuții de serviciu implică manifestarea de voință din partea persoanei în cauză, care se concretizează în acțiunile efective ale acesteia și care are ca scop ducerea la bun sfârșit/realizarea obligației prescrise. Realizarea acestui demers se raportează atât la un standard subiectiv/intern al persoanei care exercită atribuția de serviciu, cât și la un standard obiectiv. Standardul subiectiv ține de forul intern al persoanei respective, iar măsura în care acesta este atins ține de autoevaluarea acțiunilor întreprinse. Standardul obiectiv are ca element de referință principal normativul actului care reglementează atribuția de serviciu respectivă. Curtea a reținut, totodată, că, deși cele două standarde coexistă, standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar. De asemenea, Curtea a reținut că, întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale

de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea a reținut că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale (paragrafele 50, 51).

33. În continuare, Curtea a apreciat că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „*defectuos*” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuoșitatea trebuie analizată. Curtea a observat că doctrina a apreciat că prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuoșitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea a observat că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului. Curtea a observat, de asemenea, că termenul „*defectuos*” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „*îndeplinește în mod defectuos*” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acestuia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

34. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul dispozițiilor art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii. Totodată, Curtea a apreciat că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei „*neîndeplinirii*” unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată. Pentru toate aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și cele ale art.297 alin.(1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art.1 alin.(5), întrucât sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” nu prevede în mod expres elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată (paragrafele 53—57).

35. Așadar, Curtea a constatat că raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acestuia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. În acest sens, Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art.246 și art.248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art.297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară — legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege [înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art.73 alin.(1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art.115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului], neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului

de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (în acest sens fiind citată Decizia nr.23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.240 din 31 martie 2016, paragraful 16). În ceea ce privește conceptul de „lege”, Curtea, făcând referire la Decizia nr.146 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.416 din 10 mai 2004, a reținut că acesta are mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material. Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Această concluzie rezultă din coroborarea dispozițiilor art.61 alin.(1) teza a doua din Constituție, conform căreia „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, cu prevederile art.76, art.77 și art. 78, potrivit cărora legea adoptată de Parlament este supusă promulgării de către Președintele României și intră în vigoare la trei zile după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în conținutul său nu este prevăzută o altă dată ulterioară. Criteriul material are în vedere conținutul reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate. În ceea ce privește ordonanțele Guvernului, Curtea a reținut că, elaborând astfel de acte normative, organul administrativ exercită o competență prin atribuire care, prin natura ei, intră în sfera de competență legislativă a Parlamentului. Prin urmare, ordonanța nu reprezintă o lege în sens formal, ci un act administrativ de domeniul legii, asimilat acesteia prin efectele pe care le produce, respectând sub acest aspect criteriul material. În consecință, întrucât un act juridic normativ, în general, se definește atât prin formă, cât și prin conținut, legea în sens larg, deci cuprinzând și actele asimilate, este rezultatul combinării criteriului formal cu cel material. Astfel, având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a reținut că ordonanțele și ordonanțele de urgență ale Guvernului, sub aspect material, conțin norme de reglementare primară, având o forță juridică asimilată cu a legii. Mai mult, Curtea a observat că, potrivit art.115 alin.(3) din Legea fundamentală, „Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative”, iar potrivit alin.(7) al aceluiași articol ordonanțele de urgență „cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege (...)”.

37. În aceste condiții, Curtea a constatat că, în cazul în care neîndeplinirea ori defectivitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege, s-ar ajunge la situația ca, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat, în cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea a reținut că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale.

38. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art.1 alin.(4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlamentul — prin adoptarea legii, în temeiul art.73 alin.(1) din Constituție —, sau Guvernul — prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art.115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*” (paragrafele 59—65).

39. Considerentele anterior citate sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art.298 din Codul penal referitoare la infracțiunea de neglijență în serviciu, cu atât mai mult cu cât forma de vinovăție sub care se săvârșește aceasta din urmă este culpa (ușurința și neglijența), așa încât Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „*îndeplinirea ei defectuoasă*” din cuprinsul lor se înțelege „*îndeplinirea prin încălcarea legii*”.

40. Totodată, Curtea constată că, prin Decizia nr.405 din 15 iunie 2016, paragrafele 66—80, și Decizia nr.392 din 6 iunie 2017, paragrafele 40—56, a dezvoltat mai multe considerente în scopul delimitării răspunderii penale — în cazul infracțiunii de abuz în serviciu — de alte forme de răspundere juridică în funcție și de alte criterii decât cel al actului normativ încălcat.

41. Astfel, Curtea a reținut că Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, însă această competență nu este absolută în sensul

excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Așadar, incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, instanța de control constituțional putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale (în acest sens fiind citată Decizia nr.824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.122 din 17 februarie 2016). De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, de unde rezultă că Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție (Decizia nr.2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.71 din 29 ianuarie 2014).

42. Pe de altă parte, Curtea a reținut că, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”. Cu alte cuvinte, Curtea a apreciat că, în materie penală, acest principiu nu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală trebuie privită ca ultimă măsură aplicată din perspectivă cronologică, ci trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ etc., fiind improprie în realizarea acestui deziderat. În sens larg, scopul urmărit de legiuitor prin legislația penală este acela de a apăra ordinea de drept, iar, în sens restrâns, este acela de a apăra valori sociale, identificate de legiuitor în partea specială a Codului penal, acest scop fiind, în principiu, legitim. Însă, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. Așadar, din perspectiva principiului „ultima ratio”, Curtea a reținut că, în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală.

43. În acest context, Curtea reține că infracțiunea de neglijență în serviciu este o infracțiune de rezultat, urmarea imediată a săvârșirii acestei fapte fiind cauzarea unei pagube ori a unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Astfel cum s-a observat în paragrafele 24—26 ale prezentei decizii, art.242 din Codul penal din 1936, modificat prin Decretul nr.212/1960, prevedea că urmarea imediată constă într-o „tulburare a bunului mers al unității sau o vătămare a intereselor legale ale cetățenilor”, fiind reglementată și condiția ca fapta să fie repetată ori să aibă caracter grav, pentru a realiza conținutul infracțiunii, în cazul pagubei cauzate avutului obștesc, pedeapsa fiind stabilită în raport cu valoarea pagubei produse. Totodată, art. 249 din Codul penal român din 1969 incrimina neglijența în serviciu, însă urmarea imediată consta într-o „tulburare însemnată” a bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referea art.145 sau într-o „pagubă a patrimoniului ori o vătămare importantă” adusă intereselor legale ale unei persoane.

44. Curtea constată că noua lege penală extinde foarte mult sfera de aplicare a infracțiunii de neglijență în serviciu, neprevăzând condiția ca paguba, respectiv vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice să aibă o anumită valoare, respectiv ca vătămarea să aibă o anumită intensitate, aspect de natură a face imposibilă delimitarea între abaterile disciplinare sau inerentele greșeli profesionale și infracțiunea de neglijență în serviciu. Așadar, Curtea constată că reglementarea în vigoare a infracțiunii de neglijență în serviciu permite încadrarea în conținutul său a oricărei fapte săvârșite din culpă, dacă s-a adus o atingere minimă drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

45. În aceste condiții, Curtea constată că, în ceea ce privește acest aspect, sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele Deciziei nr.405 din 15 iunie 2016, paragrafele 75—80, și ale Deciziei nr.392 din 6 iunie 2017, paragrafele 46—56, astfel încât, în acord cu acestea, Curtea reține că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind neglijența în serviciu ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare (Ministerul Public și instanțele judecătorești). **Cu alte cuvinte, Curtea constată necesitatea complinirii de către legiuitor a omisiunii legislative constatate, sub aspectul valorii pagubei sau intensității/gravității vătămării drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice în vederea asigurării clarității și previzibilității normei penale examinate.**

46. În continuare, cât privește critica autorului excepției din Dosarul nr.2.116D/2016, referitoare la sintagma „vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane”, Curtea constată că sunt

valabile *mutatis mutandis* considerentele reținute în Decizia nr.405 din 15 iunie 2016, precitată, paragrafele 84, 85, în condițiile în care infracțiunea de neglijență în serviciu este, astfel cum s-a arătat, o infracțiune de rezultat, astfel încât consumarea ei este legată de producerea uneia dintre urmările prevăzute de dispozițiile art.298 din Codul penal, și anume cauzarea unei pagube sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Referitor la expresia „vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice”, Curtea a observat că sintagma „*interes legitim*” nu este definită în Codul penal. Curtea a reținut însă că, în doctrină, s-a arătat că prin expresia „vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice” se înțelege lezarea sau prejudicierea morală, fizică sau materială, adusă intereselor legale ale unor asemenea persoane. Vătămarea drepturilor ori a intereselor legale ale unei persoane presupune știrbirea efectivă a drepturilor și intereselor legitime, în orice fel: neacordarea acestora, împiedicarea valorificării lor etc., de către funcționarul care are atribuții de serviciu în ceea ce privește realizarea drepturilor și intereselor respective. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, „*interes*” reprezintă acțiunea pentru satisfacerea anumitor nevoi, acțiunea de a acoperi unele trebuințe, folos, profit. Interesul este legal dacă acesta este ocrotit sau garantat printr-o dispoziție normativă. De asemenea, paguba cauzată persoanei fizice sau juridice trebuie să fie certă, efectivă, bine determinată, întrucât și în raport cu acest criteriu se apreciază dacă fapta prezintă, sau nu, un anumit grad de pericol social.

47. În aceste condiții, Curtea a apreciat că „vătămarea drepturilor sau intereselor legitime” presupune afectarea, lezarea unei persoane fizice sau juridice în dorința/preocuparea acesteia de a-și satisface un drept/interes ocrotit de lege. S-a reținut că vătămarea intereselor legale ale unei persoane presupune orice încălcare, orice atingere, fie ea fizică, morală sau materială, adusă intereselor protejate de Constituție și de legile în vigoare, potrivit Declarației Universale a Drepturilor Omului. Așadar, gama intereselor (dorința de a satisface anumite nevoi, de preocuparea de a obține un avantaj etc.) la care face referire textul legal este foarte largă, incluzând toate posibilitățile de manifestare ale persoanei potrivit cu interesele generale ale societății pe care legea i le recunoaște și garantează. Curtea a reținut că este, totuși, necesar ca fapta să prezinte o anumită gravitate. În caz contrar, neexistând gradul de pericol social al unei infracțiuni, fapta atrage, după caz, numai răspunderea administrativă sau disciplinară.

48. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1—3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu George Bălan în Dosarul nr.13.783/180/2014 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Gheorghe Iriza în Dosarul nr.13.044/318/2015 al Judecătoriai Târgu Jiu — Secția penală, de Andreea Adriana Dămureanu în Dosarul nr.21.463/215/2015 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și, respectiv, de George Zamfir în Dosarul nr.29.663/215/2015 al Judecătoriai Craiova — Secția penală și constată că dispozițiile art.249 alin.1 din Codul penal din 1969 și ale art.298 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinirea ei defectuoasă*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinirea prin încălcarea legii*”.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Judecătoriai Târgu Jiu — Secția penală, Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și, respectiv, Judecătoriai Craiova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iulie 2017.